

Hà Tĩnh quê mình

♩ Nhịp vừa phải - nhẹ nhàng

NGỌC THỊNH

Quê mình giữa niềm thương, nước non tình còn đó, để thành trong

nỗi nhớ, một thời giữa phong ba. Hà Tĩnh ai từng qua, mong manh con đường

đọc, nặng nghĩa tình đất nước, lung còng bóng người thương. Ôi Hà Tĩnh! qua

nắng lửa mưa giông, nên nhân nghĩa lắng lại hồn non sông. Quang gánh người chẳng

(Thêm nhớ người lại)

thong dong nối hai đầu đất nước, xưa Đàng ngoài - Đàng trong, rồi bom rơi, rồi
thêm thương, đắng cay từng chia sẻ, cho mình về cùng ta đến công cha rồi

đạn lạc, trải qua bao binh lửa, dầm dãi buổi nắng mưa, mà cung trầm cung
nghĩa mẹ, đã qua đi dâu bể, nâng nhịp lựa phím tơ vọng lên từ sâu...

bỗng cứ dầm thấm à ơ. Thêm nhớ người lại...

...thắm đất hóa thành vần

♩ Chậm dần để kết

thơ. Hà Tĩnh quê mình hai tiếng thân thương.